

Bývalý futbalista IGOR SÚKENNÍK vie, aké ťažké je zaradiť sa do bežného života – ak nerátame trénerstvo, tak vystriedal už tri zamestnania

Jazdí na vozíku

Nižšia postava, nízke ťažisko. Pevné nohy a parádne šupy. Pochítev, ktorého nebolo veľmi počuť, ale na trávniku dokázal nechať srdce. Túžil obliekať dres trnavského Spartaka, ale v lige ho mal na sebe len dvakrát. A tak išiel tam, kde ho chceli. Ako hráč si nejakú korunu zarobil, ale zase nie toľko, aby po skončení kariéry nemusel nič robiť. To až taká hviezda nebol. Po tom, ako zavesil kopačky na klince, vystriedal, nerátajúc trénerstvo, tri zamestnania. Od skladníka cez výrobu súčiastok pre atómovú energiu až po prácu na vysokozdvížnom vozíku. Igor Súkenník sa však nestážuje.

● **Neprehovoríte si sám seba občas do duše: že ja som v mojej kariére nedokázal viac? Dalo sa?**

„Samozrejme, že sa dalo. Vždy sa dá. Hral som za mládežnícke reprezentačné výbery, ale potom sa to nejako zaseklo. Možno ma to uspokojilo práve v čase, keď sa žiadalo pridať. Nedosiahol som málo, zahral som si najvyššiu súťaž, to si tiež nemôže každý povedať. Ale túžil som dokázať viac, to je pravda.“

● **Nezabudneme, ako štýlovo ste oslávili vašu tridsiatku. V zápase Humenné – Prievláža ste v 2. a 6. minúte strelili za domácich dva góly...**

„Na to si pamätám, akoby to bolo včera. Prvý gól som dal po trme-vrme, druhý po parádnej strele spoza šestnástky. V tom zápase som mal aj ďal-

šie šance, ale hetrik z toho nebol. Vlastne som sa ho nedočkal počas celej kariéry.“

● **Ste podpísaný pod najväčší úspech humenského futbalu v jeho doterajšej histórii – víťazstvo v Slovenskom pohári. V roku 1996 Chemlon vo finále porazil práve Trnavu. Aké to bolo?**

„Hralo sa vo Vranove a naši fanúšikovia to mali do dejiska zápasu len dvadsať kilometrov. Vytvorili fantastickú atmosféru. V kariére som bol trikrát v pohárovom finále, s Dunajskou Stredou som dvakrát neuspel, podarilo sa mi to až s Humenným. Vtedy sa ma novinári pýtali, či mi to nie je ako trnavskému odchovancovi ľúto. Odvetil som im, že ľútosť musí ísť bokom tam, kde rozhoduje profesionálna česť. A ja som bol

KTO JE IGOR SÚKENNÍK

Narodil sa 14. novembra 1966 v Šali. Pochádza z Paty, s futbalom začínal v Seredi. Ako dorastenca ho zlákal do Trnavy Dušan Radolský, dostal sa tam až do prvého mužstva. Vojenčil v Seredi, nasledovala Dunajská Streda, hosťovanie vo VSS Košice, Humenné, Prievláža, Rimavská Sobota a Nitra. V československej a neskôr v slovenskej najvyššej súťaži odohral 220 zápasov a strelil 15 gólov. Neskoršie pôsobil v rakúskych nižších súťažiach a kariéru ukončil pre zranenie ako 37-ročný. Robil asistenta trénera Jurajovi Jarábkovi v staršom doraste Trnavy, viedol starších žiakov Trnavy, v regióne Ružindol, Smolenice, pôsobil ako asistent v Šúrovciach. Držiteľ trénerskej euro A-licencie. Bývalý mládežnícky reprezentant do 17 a 18 rokov, kde ho viedol Ladislav Škorpil. Vyučený auto-mechanik s maturitou, k jeho záľubám patrí rodina, príroda a bicyklovanie. Pracuje na vysokozdvížnom vozíku vo firme Dopress, ktorá zabezpečuje komplexné dopravné a manipulačné činnosti pre ŽOS Trnava. Ženatý, manželka Lubicca, syn Igor (23) je futbalista, dcéra Lucia (25) je reprezentantka v hádzanej.

v tom čase hráč Humenného.“

● **Aká partia ste vtedy boli?**

„Tréner Andrej Daňko poskladal dobré mužstvo, v ktorom hrali prím Hanc, Diňa či Lubaraskij. Držali sme spolu, rodiny sa navzájom navštevovali. Je mi ľúto, že futbal v Humennom išiel tak dolu.“

● **Brali ste vtedy za triumf v Slovenskom pohári vysoké odmeny?**

„Na tú dobu solídne, ak si dobre spomínam, každý dostal na ruku 20-tisíc korún.“

● **Ktoré obdobie vo vašej kariére považuje za najvydarenejšie?**

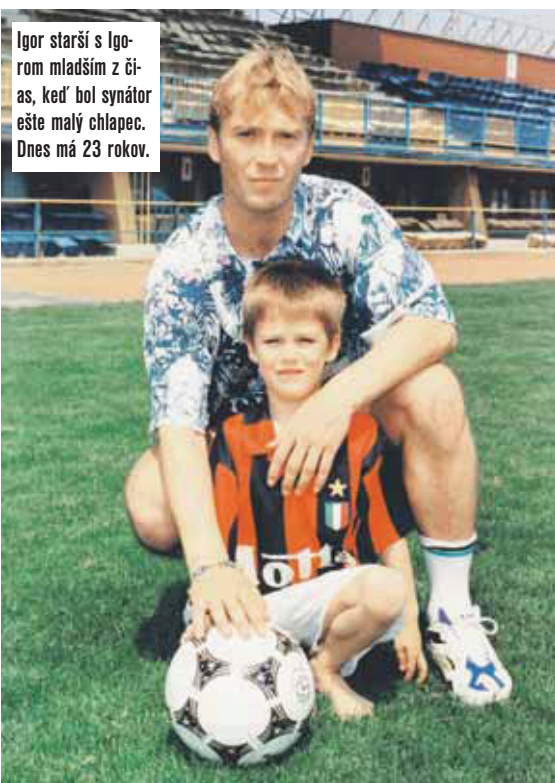
„V každom klube som sa cítil dobre. Mal som šťastie na trénerov i spoluhráčov, medzi ktorými som mal veľa kamarátov. Akurát ma mrzí, že som nezotrval v Trnave dlhšie a nastúpil len v dvoch zápasoch. V zostave dostali prednosť Klinovský a Broš. Ale rád spomínam na plné tribúny. Keby to mohli teraz hráči povedať...“

● **Aké ťažké bolo zaradiť sa do bežného života?**

„Posledné tri roky mojej kariéry som hral v nižšej rakúskej súťaži a možno by som to ešte potiahol, ale pribrdzili ma potrhanej krížnej väzy v kolene. Ako na potvoru, zdravotné problémy ma dobehli, keď som mal 35, predtým sa mi vyhýbali. Operácia pomohla, ale po dvoch rokoch telo povedalo – dosť. Vedel som, pravdaže, že doma sedieť nemôžem. Zamlada som sa naučil robiť, aj manuálne. Pomocnú ruku mi podal majiteľ Spartaka Vladimír Poór, za čo mu ďakujem. Štyri roky som pracoval ako skladník v ŽOS-ke, potom som išiel trénovať mládež do Spartaka na plný úväzok.“

● **Bavilo vás to?**

„A ešte ako! Robilo mi radosť, keď som mohol odovzdať skúsenosti talentovaným

Igor starší s Igorom mladším v čase, keď bol synátor ešte malý chlapec. Dnes má 23 rokov.

hráčov. Keď som videl, ako výkonnostne napredujú a majú snahu posunúť sa vyššie.“

● **Netúžili ste posunúť sa vyššie vy?**

„Mal som určité predstavy, kto ich nemá... Volal ma Juraj Jarábek do Zlatých Moraviec. Nemal som najvyššiu trénerskú licenciu a možnosť zhasla. Bol som len v nižších súťažiach.“

● **Pred tromi rokmi ste s trénerom nečakane sekli. Nebolo o vás počuť, dokonca ste odišli do Plzne. Nebanujete tento krok?**

„Keby som mohol vrátiť čas, určite sa rozhodnem inak. V Plzni som pracoval u kamaráta vo firme vyrábajúcej súčiastky pre atómovú energiu. Makal som v dvanásťhodinových zmenách, solídne som za-

Tak na tomto
ja jazdím!
FOTO IVAN KOPČANI

robit, ale nie raz som si opakoval, že som urobil chybu, keď som sa pobral do iného štátu.“

● Prečo ste sa tak rozhodli?

„Ani neviem, akosi som si prestal veriť. Zmocnil sa ma nepokoj, pocit, že správne netrénujem, že chlapcom neodovzdávam to, čo by potrebovali. Riešil som to tak, ako som riešil. Vypadol som z vlaku, v ktorom sa vezú tréneri. Zisťujem, že nie je jednoduché naň naskočiť. Musím byť trpezlivý, ale už ma srbia dlane po trénovaní.“

● Chodili ste v Plzni na futbal?

„Bol som na troch ligových zápasoch a pohárovom so Schalke. Vracali sa mi spomienky, keď som bol sám aktívny hráč. V dobrom som závidel trénerovi Vrbovi, ako vie

zladit hráčsky orchester, ako si spoločne s divákmi vychutnáva okamihy po strelenom góle. Tá spontánna radosť je pre mňa stále elektrizujúca. To je niečo, čo by som chcel znovu zažiť.“

● Vo vašich šlapajach ide syn Igor. Kde hrá teraz?

„V prvom mužstve Trnavy bol dva roky, potom odišiel. Stále tvrdím, že má futbalové myslenie, predpoklady i techniku. Vrátil sa zo Žižkova a pripravuje sa s trnavskou juniorkou i individuálne. Sestra Lucka, ktorá vyštudovala FTVŠ, mu pripravuje kondičné tréningy.“

● Nechá si Igor poradiť, alebo je tvrdá palica?

„Futbal preberáme z rôznych uhlov. Rozumieme si, dôverujeme si a máme dobrý

DOTAZNÍK IGORA SÚKENNÍKA

ŽIVOTNÉ KRÉDO

„Byť sebavedomý a stáť si za slovom.“

AKO SI SPOMÍNAM NA ŠKOLU

„Na základnej som sa „vybláznil“. Bavili ma zemepis, dejepis, slovenčinu som však veľmi nemusel, najmä diktáty. V Trnave som sa vyučil za automechanika. Bol som vtedy už v mládežníckej reprezentácii a musel som na učilišti mať dobré výsledky, inak by ma nepozývali na zrazy.“

NAJLEPŠÍ FUTBALISTA MOJICH ČIAS

„Zo slovenských spomeniem Diňu, Šimona, obrovský talent bol Peter Dubovský, ktorý v takom mladom veku odišiel z tohto sveta.“

KOMU FANDÍM

„Trnave, Barcelone a Manchesteru United. Mám rád technickejší futbal, s peknými akciami a zakončením.“

PO ČOM TÚŽIM, ALE NEMŮŽEM SI TO KÚPIŤ?

„Čo k životu potrebujem, to mám. Najdôležitejšie je však zdravie a to si nemôžete kúpiť za žiadne peniaze. V tomto je život spravodlivý voči bohatým i tým ostatným.“

NAJLEPŠÍ POLITIK

„Politiku sledujem v televízii, v novinách. Najobľúbenejší politik je Róbert Fico, ale do parlamentu ma nevolal, cha-cha.“

NAJLEPŠÍ SPEVÁK, SKUPINA

„Smokie, ABBA, Queen, od tejto legendárnej skupiny som mal všetky albumy. Zo slovenských si rád vypočujem Elán, Pala Haberu, No Name a Kuliho z Desmodu.“

KEDY SA ROZČULÍM

„Nevyhľadávam také situácie. Priam neznášam, keď prichádza k hádkе. Vtedy radšej odídem. Snažím sa byť v pohode, nad vecou, aj keď viem, že život nie je vždy taký, aký si ho v predstavách namalujeme.“

NAJOBĽÚBENEJŠIA ČINNOSŤ

„Hrať futbal, byť s deťmi, ale aj sedieť v pokoji v obývačke a vychutnávať si futbalový prenos.“

KEDY SOM BOL NAJŠŤASTNEJŠÍ

„Pri narodení detí. Nebol som pri pôrode, vtedy sa to veľmi nenosilo.“

vzťah. Nechá si poradiť, ale má svoju hlavu. Bol smutný, keď musel z Trnavy odísť. Vrátil sa zo Žižkova, klub nemá a je z toho trochu nervózný. Verím, že meno Súkenník sa v trnavskom mužstve časom predsa len objaví.“

● Dcéra Lucia je hádzanářka Šale. Dokonca reprezentantka!

„Sprvoti nechcela o hádzanej počuť, ale bývalá trénerka Denisa Plesnivá ju presvedčila. Lucka je zodpovedná baba, pevná povaha. Keď si niečo zaumieni, tak to dosiahne. Postupne prichádzali úspechy. Teší ma, že popri hádzanej zvládla aj vysokú školu. Venuje sa kondičnej príprave a zaujíma sa o zdravú výživu.“

● Čo zdedili deti po tatkoví?

„Musím povedať, že nie som prísny otec. Nepotreboval som pri ich výchove krik či bitku. Myslím si, že deti majú po mne hlavne citlivosť.“

● Pol roka jazdíte s vysokozdvížným vozíkom. Ako ste si zvykli?

„Nemal som s tým problém. Ani so vstávaním. Začínam o šiestej hodine a neraz je toho skutočne dosť, vozík dostane zabráť.“

● Opíšte to!

„Je to ako na ceste, treba dávať pozor, aby neprišlo k úrazu, nepoškodil sa materiál a nevznikli škody. V každom okamihu musím byť v strehu a treba dodržiavať bezpečnostné predpisy. Sme dobrá partia. My, čo sme za volantom, sa vidíme ráno, na obede a potom, keď odchádzame domov a cvakáme kartu. Je nás viacero a sme roztrúsení vo viacerých prevádzkach.“

● Je to úplne iný život, než aký ste žili ako hráč...

„Samozrejme. Ako futbalista som si vstával o ôsmej a išiel na tréning. Keď sme mali jeden, tak popoludní som mal voľno a venoval sa sám sebe. Bol to oveľa krajší i bezstarostnejší život. V práci je to o väčšej zodpovednosti. Nestažujem sa, mám rodinu a je potrebné, aby som bol zamestnaný.“

● To museli vaši kolegovia vyvalovať oči, keď vás zbadali na prvej šichte?

„Viaceri boli prekvapení. Tí, čo ma poznali z futbalových trávnikov, si ma doberali, či som prišiel na exkurziu alebo ako manažér, ktorý vyhľadáva talenty. Povedal som im, že to nie je nijaká sranda, ale že som zamestnanec tak, ako oni. Skrátka, jeden z nich, iba

V drese Dunajskej Stredy.

s tým rozdielom, že som hrával futbal na vrcholovej úrovni. O futbale sa bavíme často, nie nadarmo sa u nás hovorí, že v politike a vo futbale sa pozná každý Slováčok...“

● Vyskúšali vašu vodičskú zručnosť predtým, než vás prijali?

„Tu ide protekcia bokom. Nie je dôležité, či ste hrali futbal. Bez potrebného osvedčenia by som si do kabíny vozíka ani nesadol. A zamestnávateľ by mi to ani nedovolil. Dva mesiace pred nástupom som robil testy a dostal som vodičský preukaz. Ten sa každé dva roky obnovuje.“

● Zahráte si ešte futbal?

„Na futbal som nezanevrel. Chodím na zápasy Trnavy. Mužstvo v zime prekopal, nemali by mať problémy so záchranou. Pred pár rokmi som hrával za starých pánov Spartaka. V poslednom období si zahrám futbal so zamestnancami ŽOS-ky, z ktorých sú mnohí bývalí a musím povedať, že výborní futbalisti. V pohode medzi nich zapadnem, najmä s váhou, cha-cha.“

● No vidíte, ako sa máte dobre...

„Počas kariéry som mal 72 kí, ale keďže sa toľko nehýbem a na stravu si tiež až taký pozor nedávam, pribral som dobrých pätnásť kí.“

ROBERT ČAPLA